
Здравейте, д-р Илия Вrabчев! Ще бъда кратък и въпросът ми е само един. Защо сексът напоследък се издига в култ, докторе? Защо всеки под път и над път се тръби за него? Нали когато двама души имат желание да се любят, се крият на тъмно и под завивките, а не излизат навън, да ги гледат всички?
Боян, 60 г.

Здравейте Бояне,

Както е прието да се казва в някои телевизионни предавания- интересен въпрос. Че даже твърде интересен. И в студиото влизат гости – все отчаяни специалисти по човешките взаимоотношения, любовта и секса. И още от ранна сутрин говорят ли, говорят. Не стига това, ами и водещите се включват със свои персонални мнения по въпроса. И аз започвам да се чудя – след като водещите си имат мнение защо са гостите-специалисти тогава? А отговорът си идва от само себе си. За да стане бъркотията пълна. Така никой от зрителите на предаването не може да разбере смисъла на самото предаване...

Та затова Ви благодаря за интересния въпрос към мен. И ще се постарая да Ви отговоря. Но не само с две думи. А с повече, за да стане всичко ясно. И на Вас и на моите читатели, ако нямате нещо напротив.

Най-напред, икономически причини. Защото на тази наш свят всичко е икономика, а след това финанси. Ама след това.

И сега внимателно да се вгледаме в човешкото ни общество. Има три основни производства. Ред по ред. Първото е производството на материални блага за човечеството ни. Считам, че сме наясно какви са те. Второто – на духовни блага. Тук са книгите, с романите, разказите и поезията в тях. Тук са и картините. Тук е и музиката. Във всичките им разновидности. И сега, моля за голямо внимание. Третото – е възпроизводството на самия живот. И то не къде да е, а при нас хората, живеещи в това социално общество. Сиреч секса, наречен още понякога обич и любов, е в основата на това производства. Макар, че вече има и „ин витро“, сексът си остава все още основен метод за това. Все още!

Но нека да останем още малко в историята на човечеството ни. Там някъде се е зародила и така наречената търговия - размяна на вещи и продукти, замяна и на още какво ли не. Повтарям – нарича се търговия. И тя си има своя бог – Хермес. Според древната елинска митология – син на Зевс и нимфата Мая. Макар, че има истории, които твърдят, че Хермес е и бог на крадците. Според мен, все тая.

Иначе в древния Рим са го наричали Меркурий.

Пак там някъде, древните финикийци, които били изпечени търговци са измислили едни неща, наречени после финикийски знаци, сиреч парите. Знаци , които са ни много познати та и до ден днешен. Мисля си и, че са необходими. Макар, че мега примата на нашата естрада, Лили Иванова изпя една песен, в която имаше рефрен: „...не всичко е пари приятелю...“ Не всичко, ама са ни нужни.

Сигурно вече се питате, защо този доктор Вrabчев започва по този начин отговора си. А би следвало да пише за любов, за обич, за любовни взаимоотношения, за любовна страст и за какво ли още не свързано с тези вековни човешки взаимоотношения. Та, за тях са написани най-светлите балади. Нарисувани са най-прекрасните картини. За тях са създадени най-хубавите пиеси. А за великите музикални произведения на тази тема - да не говорим.

Понякога се казва, че винаги монетата си има своите две страни. И точно конкретният ми отговор на въпроса Ви засяга другата страна на монетата СЕКС. Ала Ви моля за още малко търпение. И то е, за да останем още малко в историята на човечеството ни. Та още от древни времена хората са се стремели да описват по различни начини своя сексуален живот. Като се почне от древните рисунки в пещерите, а после чрез скулптурите и пергаментите на древен Египет, на древна Елада и Рим. Че дори и в мрачното Средновековие на Стара Европа пак се създавали картини, песни и книги с твърде високо еротично съдържание. Да не кажа порнографско. А за човешките култури по другите страни и континенти – пак същото. Извод – в историята човечеството винаги е вървяло ръка за ръка с представяне пред обществото сексуалния си живот. Да си сложим ръка на сърцето и да потвърдим, че това така. Нали казват, че когато фактите говорят, тогава боговете мълчат. Нали?

И сега да се върнем у нас. Ама в сегашно време, в наши дни. Помня като хлапе, току-що навлизащо във пубертета си, щом видехме на рекламния афиш на даден филм – надписа: „Забранен за учащи се“, сторвах ме невъзможното да го гледаме. И то няколко пъти. И за какво бе тази „уйдорма“, която често ни водеше до намалено поведение в училище? За какво? Заради една единствена целувка между главния герой и главната героиня. И това, тогава у нас се наричаше „разврат и буржоазно падение“. После... После, вече и в съветските и в българските филми имаше безброй целувки и даже и прегръдки. Да, ама кинаджиите си го караха постарому. Нарочно слагаха надписа – „забранен за учащи се“! Защо? Ами да спечелят повече парички. Затова... И ето, как неусетно стигнахме пак до финикийските знаци. Всъщност те са отговора на въпроса Ви.

Обаче днес в обществото ни се вихри една тотална пропаганда на нечовешкото в секса. Даже не смея да употребя думата „животинско“, защото ще обидя горките животни. Понякога попадам, когато съм в Природата, на любовни сцени при тях. И съм изумен от тяхното взаимно ухажване и любовна игра. Изумен съм от красотата и съвършенството на тяхното любене.

А у нас сега какво? То няма медия, разбирай вестници, телевизионни канали и игрални филми, да няма ужасни сцени на изнасилване, сексуални жестокости, сексуални убийства... И още – една непрекъсната пошла голота, пак навсякъде там. И още, една тотална пропаганда на хомосексуалността. Откривам скоба – не съм против такива хора, не съм. И те имат място под слънцето. Но съм против тази тотална и непрекъсната пропаганда! И още, както вече казах, още от ранни зори във всичките телевизионни канали се говори за секс. Ама за какъв секс става въпрос там? Ами единствено и само за чукане. Ще го кажа на срички: ЧУ–КА–НЕ! Това е. А не за обич и любов. Те, и горките животни биха се засрамили и то жестоко, ако само можеха да

погледнат, макар и само за миг какви ги излъчват там. А, и за малко щях да забравя. Идолите – в тези предавания. Все плеймейтки, с по две-три „висши“ образования. И мъже с трудно установен външно пол. И темите – има ли размерът значение, колко пъти е нормално, и колко време е нормално, и къде е най-добре да се прави на обществено място нестандартен секс. И още, коя с кои и кой с кои. И все в същия репертоар. И сега – внимание! На въпроса „Защо има такива „теми“ във вестниците, телевизионните предавания и във филмите?“, отговорът винаги е един. И той е: „Ама сексът продава!“. Аферим, бабо, машалла! Та за кой секс става на дума? За кой? Даже не може и да става дума за животинския секс! Не може! Според мен става дума за нечовешкия секс, в който няма и капчица хуманност! Дори капчица! Е, питам аз, сладки ли са Ви тези така спечелени парички? Сладки ли са Ви? Не ви ли миришат на садизъм, на кръв? И на разбити човешки съдби и животи. Не ви ли миришат на наркотици? На самоубийства. Не ви ли миришат на деца, които раждат деца? Не ви ли миришат на деца, болни от венерически заболявания? Не ви ли миришат и на изоставени деца - сираци при живи родители! Ще кажете: парите не миришат. Да, ама не - миришат! Даже колко много миришат, ако нещо по-горе се стовари и на вашата глава, дами и господа! Сиреч върху вашите деца! Защото, казано е в добрата книга Библията: „децата изкупват вината на родителите си“!

Та ето какъв ще бъде моят отговор към Вас, драги ми господине - ЗАРАДИ ФИНИКИЙСКИТЕ ЗНАЦИ!

Ама за завивките не съм много съгласен с Вас. Не ми се сърдете, но и аз си имам мнение за това. Съгласен съм обаче, че любовното между един мъж и една жена, които се обичат и желаят, е нещо много интимно и не бивна да се излага на показ, съгласен съм. Но завивките са само за да предизвикат желанието да бъде по-силно. Тъй като възбужда леко прикритата голота, а не пълната.

И за да е всичко добре, съм избрал добър край на днешната ни среща. Нещо малко архивно, архивно но много дивно.

Това е текстът на авторската песен на великия Емил Димитров. Написана от него и изпълнена пак от него през далечната 1960 година. Тогава той я изпя за първи път на сцената на едно софийско читалище, като сам си акомпанираше на акордеон. И чудото стана: тази песен го изстреля в космоса на естрадното изкуство и у нас и по целия свят. А песничката си я бива. Още тогава разплакваше доста средношколки. Защото в нея се пееше не за секс, а за една нещастна любов, макар и при кукли от каручката на стария Буо. Ето я:

Върви каручката на стария Буо,
от град на град се нижат тъжни дни.
Каручката със скъсано платно
и куклите Мели и Арлекин.

Арлекино беше дървено човече,
в малкия театър на стария Буо.
Смееше са много публиката вечер
на издяланата кукла от дърво.

Арлекино, Арлекино!
Арлекино без сърце!
Колко радости не знае дървеното ти лице!

В театъра на стария Буо,
играеше принцесата Мели.
През старото окъсано платно
се вглеждаше във нея Арлекин.

Арлекино гледа, всяка вечер плахо,
стария Буо със молещи очи.
Той едно сърце, в него да издяла,
за да може да се влюби във Мели.

Арлекино, Арлекино!
Арлекино без сърце!
Колко радости не знае дървеното ти лице.

Затрогнат от молбите му Буо,
веднъж го взе във своите ръце.
И в първото безчувствено дърво
с длето издяла мъничко сърце.

Арлекин обикна куклата Мели
и в любов безкрайна нежно засия.
Той игра тъй както никога преди,
но пламнал цял от обич изгоря.

Арлекино, Арлекино!
Ти от обич изгоря,
таз последна твоя роля публиката не разбра.

Върви каручката на стария Буо,
останал сам със куклата Мели.
Над малко шепа пепел от дърво
той плачеше за своя Арлекин.

Арлекино, Арлекино!
Ти от обич изгоря,
таз последна твоя роля публиката не разбра.

АРЛЕКИНО! АРЛЕКИНО!
ТИ ОТ ОБИЧ ИЗГОРЯ!"

Та това е, драги господине. В живота ни има от всичко. Но само от нас зависи то да е красиво, само от нас!

{youtube}uZ42iTfMEJg{/youtube}

д-р Илия Вrabчев, сексолог-психотерапевт